

ပရမတ်ဘုရားရှင်

အာရုံ

လူသားမဟုတ်သော အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့မှ ကင်းသော- အသင်္ခတ ပရတ်ဖြစ်သော ပရမတ်ဘုရားအား နားလည်နိုင်ရန် အဓိကကျသော အချက်များအနက် တစ်ခုမှာ သတ္တလောကသားတို့၏ **အာရုံ** ဖြစ်တည်ရာ ဇစ်မြစ်ကို သိရန် လိုအပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းတွင်- အာရမ္မဏ အာရုံဟူသည် စိတ်ခံစားမှုကို သိသာ ခံစားနိုင်စေရန် လှုံ့ဆော်သော အရာ ဖြစ်ပြီး စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် မွေးဖွားပေးသော မိခင်လည်း ဖြစ်၏။ ဟု ဆရာတော် အများက ဖွင့်ဆိုကြပေသည်။ တနည်းအားဖြင့် အာရုံ မရှိလျှင် (အာရုံ မဖြစ်တည်လျှင် စိတ်လည်း မဖြစ်တည်လာနိုင်ချေ။)

အာရုံ ဟူသည် နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ အထိအတွေ့၊ အတွေး၊ အမြင်များ (အာရုံနှင့် အာရာမဏိက ပေါင်းစပ်မှုကြောင့်) ဖြစ် ပေါ်သော **ရသ** ဟု အများစုက နားလည်ထားလျက် ရသ အာရုံ ၆ ပါး ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ယခုသတ်မှတ်သော အာရုံ ခြောက်ပါး ဆိုသည်မှာ အာရုံနှင့် အာရာမဏိက (ဥပမာ- နားနှင့် အသံ၊ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့) ပေါင်းစပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ် တည်လာသော အဖြေများသာ ဖြစ်၍၊ အကယ်၍ နှာခေါင်း ရှိသော်လည်း အနံ့မရှိလျှင် အနံ့အာရုံ မဖြစ်နိုင်၊ အနံ့ရှိသော် လည်း နှာခေါင်းမရှိလျှင်လည်း အနံ့အာရုံ မဖြစ်နိုင်သော-- ရလဒ် များသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မည်သည့် အာရာမဏိက (ယခု နားလည်နေသည့် ထိတွေ့ပေါင်းစပ်ခံ) မှ မရှိဘဲလျက် ပကတိ အာရုံ (မည် သည်နှင့် မပေါင်းစပ်ဘဲလျက်- အာရုံကို အာရုံ အတိုင်း တည်အောင်ထားနိုင်သော အာရုံ) ရသ ရှိနေသေးသည်ပင်။ ၎င်းမှာ လက်ရှိ လူသားများ နားလည် နေသည့် အာရုံ ၆ ပါးအား ဖြတ်တောက်လျက် တရား ဘာဝနာ ကျင့်ကြံချိန်- ဈာန်သမ္မာပါတ် ကိန်းဆိုက်ချိန်၌ ခံစားရသော အာရုံရသ ဖြစ်သည်။ ထိုအာရုံမျိုးကို စရထ ကျက်စားရာ အာရုံဟု ခေါ်သည်။

ပဌာန်းတရားတော်အရပင်- ဟေတု ဟု ခေါ်သည့် အကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ် မရှိဘဲလျက် သဘာဝ အလျောက် ဖြစ်တည်လာ နိုင်ဘွယ်ရာ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် ထို စရထ ခေါ် ကျက်စားရာ အာရုံ ဖြစ်တည်လာခြင်းသည် အဘယ်နေရာကနည်း ဟူမူ- ပိဋကတ်တော်၌- **ဂေါစရေ ဘိက္ခဝေ စရထ သကေ ပေတ္တိကေ ဝိသယေ၊ ဂေါစရေ ဘိက္ခဝေ စန္ဒြာ သကေ ပေတ္တိကေ ဝိသယေ၊ အာယုနာပိ ဝနိဿထ၊ ဝဏ္ဏနပိ ဝနိဿထ၊ သုခေနပိ ဝနိဿထ၊ ဘောဂေနပိ ဝနိဿထ၊ ဗလေနပိ ဝနိဿထ၊** "ရဟန်းတို့- အဘထံမှ လာသော- မိမိတို့၏ ကျက်စားရာ အာရုံ၌ ကျက်စားကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ အဘထံမှ လာသော မိမိတို့ ကျက်စားရာအာရုံ၌ ကျက်စားကုန်သော (သင်တို့သည်) အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ ချမ်းသာအားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ စည်းစိမ်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ ခွန်အား အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့။" ဟု ဆိုထားပေသည်။ (သုတ်ပါထိက စက္ကဝတ္တိသုတ္တ၊ ဘိက္ခုနော အာယုဝဏ္ဏာဒိဝဗုဒ္ဓ ကထာ)

အဆိုပါ သုတ်တော်မှ **အဘ (ဝိတ)** ဟူသည်ကို ဆရာတော်ကြီးများ **အဘဘုရား**ဟု ပြန်ဆိုကြလျက်- ကိုယ်တော်ဂေါတမကို ညွှန်းသည်ဟု ဖွင့်ဆိုမှုများ ရှိပေသည်။ ထိုသို့ ဖွင့်ဆိုနိုင်ရန်- ရဟန်းတို့- ဟူသော စကားလုံးကိုလည်း သင်ချစ်သားတို့ ဟု ကွင်းစကွင်းပိတ်ဖြင့် ထည့်သွင်း ဘာသာပြန်မှုများ ရှိတော့သည်။ သို့သော် သက်ဆိုင်ရာ ဝိုင်းအယူများကို စောကြောနေ ရန် မလိုဘဲလျက် မူရင်း ပါဠိလာ- **စရထ သကေ ပေတ္တိကေ ဝိသယေ** ကိုသာ ဆင်ခြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ပေတ္တိကော- ဖခင်၏ ဟူသည့် စကားလုံးမှာ အဘရင်း၊ ဇစ်မြစ်ကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၍- ဤနေရာ၌ တတိယနာမ်စားကို ဖော်ညွှန်းသည်။ နင်- ငါ နာမ်စားဖြင့် တိုက်ရိုက် စကားပြော ဖြစ်သော ဤဝါကျတွင် တတိယနာမ်စားမှာ စကားပြောသူ ကိုယ်တော်ဂေါတမအား မညွှန်းချေ။ အကယ်၍ ညွှန်းသည်ထားဦး- ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ မည်သူတစ်ဦး၏ **အာရုံ** သည် မျှ- ဖခင်ရင်းဖြစ်စေ၊ ဆရာဖြစ်စေ- အခြားလူသား တစ်ဦးထံမှ ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူး ဖြန့်ကျက်ပေးလျက် ကူးစက် ဖြစ် တည်လာခြင်း မဟုတ်ချေ။ ဖခင်းအရင်းက သွန်သင်ပေး ၍၊ ဆရာတစ်ဦးဦးက သွန်သင်ပေး၍- ထိုသွန်သင်မှုပေါ်၌ အခြေ တည်ကာ ဖြစ်လာသော အာရုံ- ဟု ဆိုရန်လည်း ဤ သုတ်တော်ပါ စကားအရ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျက်စားရာ အာရုံဟူသည်- အပြင်ဗဟိဒ္ဓမှ ထိတွေ့မှု အာရုံ ၆ ပါးအား ဖြတ်တောက်ထားသော ကာလ- ဝေါဟာရမဲ့ရသ အာရုံကိုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဤစကားလုံး အဘထံမှ (ဇစ်မြစ်ဘုရားထံမှ) ဖြစ်သော ကျက်စားရာ အာရုံ- **စရထ သကော ပေတ္တိကော ဝိသယေ** ဟူသည်ကို ပကတိဓမ္မသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ဟောကြားသော စက္ကဝတ္တိသုတ်၊ အတ္တဒီပသဏတာ (မိမိသည်သာ ကျွန်း ကြီးသဖွယ် ကိုးကွယ်ရာ) ဟူသည့် သုတ်တော်၌လည်း ပြောဆိုထားပေသည်။ အဆိုပါ သုတ်တော်တွင် ပြောဆိုသော ဓမ္မ သည်လည်း ကိုယ်တော်ဂေါတမတည်း ဟူသော လူသား မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာမှ ဖြစ်တည်လာသော ဓမ္မမဟုတ်ဘဲလျှက် နဂိုရှိရင်းစွဲ ပကတိဓမ္မ ဖြစ်၍- ထိုဓမ္မကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုထိုက်ကြောင်း ဟောထားသည့် သုတ်တော် ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ထိုပကတိဓမ္မသည် ရဟန်းတို့ လူတို့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၍၊ ထိုဓမ္မအား ကျက်စားရမည့် အာရုံသည် ဇစ်မြစ်ဘုရားထံ မှ လာသော အာရုံ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်ဂေါတမက ဟေတု ဟူသည့် အကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကို အဝိဇ္ဇာ ဖုံးကွယ်သောကြောင့် မသိနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မကြာခဏ ပြောဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားသော အဝိဇ္ဇာအား အလျှင်အဦး ဖယ်ရှားနိုင်ရန် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖုံးကွယ်သည် ဆိုခြင်းမှာ နဂိုက ရှိနေပြီးသား ဖြစ်၍သာ ဖုံးကွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နဂိုက မည် သည့်အရာမျှ မရှိလျှင် ထိုမရှိသည့် အရာကို မည်သည့်အရာကမျှ ဖုံးကွယ်ရန် အကြောင်း မရှိသလို- ဖုံးကွယ်သည် ဟူ သော ဝေါဟာရကိုလည်း သုံးစွဲပြောဆိုရန် မလိုအပ်ပေ။

ယခုအခါ- ပရမတ်ဇစ်မြစ်ဘုရား (အာရိဗီအခေါ် အလ္လာဟ်) ဟူသည့် အကြောင်းကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြောလာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မစရိယ (ဝိပဿနာ၌ ရင့်ကျက်သော ဆရာတော်များ မပါဝင်ပါ)- ဆရာတော်များက- ဘုရားမဲ့ ကွန်မြူနစ် အယူများကို ကိုးကားလျက် အတတ် နိုင်ဆုံးကာကွယ် ဖုံးဖိထားလျက် ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေ တွင်- ဖုံးဖိထား၍ မရနိုင်တော့သည့် အခါ- ဖန်ဆင်းရှင် ဟူသည် ရှိချင်လည်း ရှိမည်- သို့သော် လောလောဆယ် လူ့ဘဝ ပြိမ်းချမ်းရေးက ပိုမို၍ အရေးကြီးသည် သို့ဖြစ်၍ “မြားလာရာကို ကြည့်မနေနဲ့ လူနာကို အရင်ကု၊” ဟူသော ရှင်နာဂသေန၏ စကားကို သုံးလျက် ရောင်ထွက်သွားသည်သာ ရှိတော့သည်။ (ဝမ်းနည်းစရာပင်)

ကိုယ်တော်ဂေါတမကမူ- ဇစ်မြစ်ဘုရား (အာရိဗီစကားဖြင့် အလ္လာဟ်)မှ လာသော ကျက်စားရာအာရုံမှ ကျက်စားမှ သာ လျှင်- အသက်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ ချမ်းသာအားဖြင့်လည်း တိုးပွား ကုန်လတ္တံ့၊ စည်းစိမ်အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့၊ ခွန်အား အားဖြင့်လည်း တိုးပွားကုန်လတ္တံ့။” (သုတ်ပါထိက စက္ကဝတ္တိ သုတ္တ၊ ဘိက္ခုနော အာယုဂဏ္ဏာ ဒိဝဗုဒ္ဓကထာ) ဟု ဆိုထားသည်ကို မေ့လျော့နေခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ကွန်မြူနစ် အားသန် ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာအား အမည် နာမ သုံးလျက် ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်နေသူတို့အား ကွန်မြူနစ်ဇတ်သွင်းနေခြင်းလော ဟူ သည်မှာ ဆင်ခြင်ဘွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

လူများ တရားနိုင်၊ အာဏာဖြင့် အမှန်ကို ဖုံးထားသော အဝိဇ္ဇာ လောကကြီး၌- ဂိပဿနာ အထုံရှိသော ဆရာတော်ကြီးများ
ချီးနှိမ်ထားခြင်း ခံနေရသည်မှာလည်း စိတ်မကောင်းဘွယ်ရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆက်လက်ဖော်ပြပေးပါမည်။

အသေးစိတ် ဆွေးနွေးလိုက htaylwino@islammyanmar.com သို့ ကြွခဲ့ပါရန်။